

SVJEDOČANSTVO IZ KNJIGE "MENI JE BOG POMOGAO" -

www.molitvenici.net

ODGOĐENA ISPOVIJED

Ispovijed! Što ću? Ja ne mogu na ispovijed.

Znaš li ti koliko se godina ja nisam ispovijedila?

Bile su to riječi moje drage prijateljice Maje. "Pa Bože mili, koliko

dugo?" - zapitala sam je.

"Pa od kada smo se Krešo i ja vjenčali." "Znaš li ti uopće koliko je

to godina?" - zapitala me je.

"Ah, točno ne znam, ali srebreni pir si sigurno već prošla" -

odgovorila sam joj.

"Da, srebreni i još malo više."

"Pa dobro, nećeš valjda čekati dok legneš u krevet na smrtnu

postelju, ako te u međuvremenu ne pregazi neki auto, pa onda na

ispovijed.”

“Ne, neću, ali kako da sada kleknem pred svećenika?” “Što da mu

kažem?”

“A, Bože što. Istinu i ništa drugo.”

Smišljale smo što da napravimo, gdje da se ide ispovjediti. Svašta

mi se motalo po glavi. Da je umirim, kažem joj: "Ma hajde, ne

brini, naći ćemo nekog svećenika koji ne gnjavi previše. Smislit

ćemo već nešto."

Umirim je malo da je ohrabrim, ali u duši mi je bilo teško. Znam

da ispovijed ne smije nitko zanemariti. Nije to nešto čime se

smijemo šaliti.

Dođem kući i ispričam mojoj mami, a ona je bila “ekspert” za

takve stvari. Imala je poseban odnos s Bogom i izvela je na pravi

put mnoge izgubljene duše.

“Čuj, mama, znaš li ti da se ona moja draga, ali vrckava Maja nije

ispovjedila već skoro trideset godina, a tko zna koliko dugo nije

prešla crkveni prag.”

Moja mama, kao i sve stare pobožne žene, krsti se u čudu i

zdvaja: “O Bože, pa zašto je toliko čekala, poznajem je u dušu i

sigurno znam da nema takav grijeh zbog kojeg bi je trebalo biti

strah ići na ispovijed.”

“A mama, znaš kako to već ide, pođeš oklijevati bez veze, a onda

prođe dan za danom, godina za godinom i sve je teže priznati

grešku koju si napravio. Od sitnice nastane problem. Djeca su

redovito išla u crkvu, primila su sve sakramente. Za to je sigurno

zaslužna baka Marija. Ona je o tom vodila računa, ali njih dvoje se

baš ne mogu pohvaliti. Njih jedna nije uspjela dovesti u red.”

I tako je moja mama, koja je uvijek na usluzi kad je vjera u
pitanju, vrlo brzo i lako iznašla rješenje. “Znaš, ti radi što ti misliš
da trebaš, ali ja znam što ću. Ja od danas nju i svu njenu obitelj
preporučujem Duhu Svetom. Molit ću ga da izlije svoj duh na njih.
Molit ću i krunicu za njih. Prvo je potrebno moliti da se ona
ispovjedi, a poslije, vjeruj, poslije će sve biti lako. Ona će biti ta
koja će cijelu obitelj vratiti crkvi.

Tako je i bilo. Ispunile su se riječi moje majke.

Nas tri zajedno smo otišle na ispovijed. Majka ju je naprosto

ugurala u ispovjedaonicu, jer Maja od straha nije znala što će.

Nakon ispovjedi izašla je preporođena i oduševljena. Jedan veliki

kamen koji je ležao tolike godine na njenom srcu nestao je.

Otopio se u svega nekoliko minuta.

Od tada ne prođe ni jedna nedjelja, niti jedan blagdan da moja

Maja nije u crkvi, a ispovijed je postala važan događaj u njenom

vjerskom životu. Do tada Maja nije imala vremena za nedjeljnu

misu. Kako bi rekla, “Ne mogu, imam posla, moram skuhati ručak,

doći će mi djeca i unuci!”

Sada svi idu na misu i poslije se svi okupe zajedno na ručku. Sve

stigne.

Djelovanje Duha Svetoga je očito u životu moje Maje. (M. R.)

